

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 11.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned.
Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden
Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller
dens Plads 10 Øre.

København, den 1. Juni 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

„Mænd af Ære“.

af Ære«.

Det vil gaa med den som med »Et Dukkehjem«, at Folk i deres Entré opslog Forbud mod al Konversation om »Nora«. — Som *Henrik Ibsen* i dette sit første store Indlæg i Kvindesagen viste Ulykken for Hjemmet og derved for Samfundet, naar Kvinderne opdrages som Dukker og som Legetøj for Mænd, saaledes viser *Laura Kieler*, at de bedste Kræfter i Menneskelivet gaar til Grunde ved Kvindernes indelukkede og bornerte Opdragelse, ved Kløften mellem Kennene og ved Samfundets vanvittige Opfattelse af en Moral for Kvinder og en anden for Mænd. I Stykkets tre Kvinder viser hun korrekt og tydelig, hvorledes kun den ene Side af Kvindernes Sjæleliv er udviklet. I Generalinden viser hun den æsthetiske Kvinde, der intet vil høre om det smudsige og urene, og som i Kulde og Dydsirethed bortviser sin Søns Fortrolighed og altsaa selv styrter ham dybere i Smudset. I den unge Elisabeth bliver det klart for Lærerne, at selv om Kvinden er den ædleste og mest ethiske Natur, kan hun ikke blive nogen Hjælp for en Mand eller gøre ham lykkelig, men maa falde for sine egne Illusioner, naar hele Forstandslivet er forsumt, og hun er uden Forstaaelse af den Verden, Mænd lever i. En idealistisk Tilbedelse af Manden

er kun en daarlig Erstatning i et Kærlighedsforhold for Sympathi, Venskab og Ligestilling i Diskussion, Kritik og fælles Opgaver.

Bogen er et godt Indlæg i Kvindesagen. Som Titlen betegner, er den ganske vist hovedsagelig et Angreb paa de moderne Journalister og Forfattere, der spekulerer i Samfundsspørgsmaal og med gripende Poesi skildrer »en Verden i Nød«, medens de personlig lever i raffineret Luxus og Overdaadighed og vises Hæder som »Mænd af Ære«, fordi de som Reformatorer taler de fortryktes Sag. Men for en opmærksom Iagttager belyser Forfatteren ikke mindre Grundaarsagen hertil: Kvindernes Hjælpeløshed og Bornethed.

I første Akt hos Generalinden gør man Bekendtskab med alle Hovedfigurerne. Den fornemme Dame, der er stolt over sin smukke Søn, er »en Erobrer« som ikke har andet at svare sin Søn, da han vil betro sig til hende end: »Dyden er for os Kvinder; alle Mænd maa rase, de bliver siden de bedste Ægtemænd.«

Her har Forfatteren i Forholdet mellem Moder og Søn fint antydnet Aarsagen til hans Fald.

Den æsthetiske Luft og det blodagtige i Hjemmet, der aldrig taaler Sandhed og Frihed indenfor sine Døre, har bragt ham til Udskejelse, og nu, da han gribes af en virkelig Kærlighed til Elisabeth kommer, det bedste op i ham, man hører som et Nødskrig fra ham om Hjælp: »Mama, jeg har ført et vildt Liv . . . du er jo dog min Moder, det er din Pligt, din Skyldighed at høre mig . . . ja, naar man ikke vil røre ved Smudset, kommer det ikke bort . . . Mama, et Ord i rette Tid, jeg er jo dog din Søn.«